

Vladimír Čech ml.: Vodní radovánky

Poslechněte si, jak autor svoji fotografii popisuje.

Na snímku se v popředí nacházejí dvě tygří mláďata hrající si ve vodě. Jsou vyfocena z boku, hlavami míří k sobě. Zadní končetiny mají pod hladinou vody, proto je na fotografii nevidíme. Mládě vlevo je více vzpřímené na zadních končetinách, proto se nám jeví jako větší. Mezi zvířaty můžeme nahmatat vystouplé kapky vody, která jim odkapává od pacek, které k sobě hravě natahují. U spodního okraje obrazu můžeme nahmatat zvířenou hladinu vody jezírka, ve kterém se tygřící koupou.

Tento snímek vznikl jedno šťastné dopoledne, kdy jsme společně s partou dalších fotografických nadšenců, se kterou jsem sdílel džíp, objevili časně ráno tygří rodinku (mamku a tři mláďata). Tygřice značkovala své teritorium s ratolestmi v patách a pomalu mířila do oblasti, kde se nachází jedno z vodních napajedel, která v rezervaci zajišťují velmi cenný vodní zdroj. Prakticky celé dopoledne strávila rodinka u této větší „louže“, a my tak měli možnost zachytit jak jejich odpočinek, tak i podobné hrátky a zápasení, při kterém mladí tygři „testují“ sami sebe.

Tygr je pro mě dokonalé stvoření, je to úžasné zvíře na první pohled. Učil jsem se tygry fotografovat nejprve v zoologické zahradě a i za sklem, mřížemi nebo zdí můžete snadno vnímat jejich sílu. Chtěl jsem se ale posunout dál, a proto jsem hledal možnosti, jak se vydat za focením zvířat do divoké přírody. Psal se rok 2012 a sociální sítě ještě nefungovaly jako dnes, v Asii jsem nikdy nebyl, navíc jsem si nebyl stále jistý, jak pořádně zacházet s fotoaparátem. První cestu do Indie jsem podnikl ve skupině vedenou výborným fotografem a dnes už mohu říct kamarádem Vaškem Šilhou, se kterým jsme projeli dva národní parky, nicméně mnoho použitelných fotografií jsem tenkrát nepřivezl. To mě ale motivovalo se do Indie vrátit. Od té doby podnikám alespoň jednu cestu za tygry ročně, s výjimkou období covidu. Dá se říci, že národní park Ranthambhore je mým druhým domovem.

Tuto unikátní přírodní rezervaci zdobí skalnaté vrcholky, nádherná jezera, neproniknutelná džungle a starobylá pevnost, která dala parku své jméno. Toto místo přesahuje lidskou představivost, nedokážu jej popsat jednoduchými slovy tak, jak by si zasloužilo. Tygr je tady pánem a člověk stále pouhý host. A právě sem za tygry jezdím.

Ne nadarmo je tato rezervace jednou z vůbec nejnavštěvovanějších za poslední léta, tygrům to tady prostě sluší. Žijí své životy naplno a od října do konce června vás do nich nechají částečně nahlédnout. Pohybovat se je možné pouze v části vyhrazené turistům a pokud máte štěstí a dostatek času, tak se střetáváte s tygry, kteří zde mají svá teritoria. Pootevřeným okénkem do tygřího světa můžete vidět úplné telenovely – rodina, láska, mateřství, agrese a násilí, souboj nebo dokonce smrt. Nechybí nic.

Při fotografování tygrů je potřeba se obrnit trpělivostí. Většinu dne jezdíte, probodáváte pohledem džungli a posloucháte náznaky jeho přítomnosti, ostatní zvěř na něj upozorňuje. Poté si musím najít ideální polohu pro focení, většinou to znamená se na autě dostat co možná nejnižší kvůli focení z úrovně očí. Většinou jen hádáte, kam tygr směřuje, jakým terénem půjde. Je to trošku loterie a o to je pak dobrý výsledek vzácnější.

Vnímám samozřejmě to, že stav populace tygrů globálně je kriticky nízký. Ti Indičtí jsou na tom v porovnání s ostatními podruhy ještě dobře. Ekoturismus v přírodních rezervacích, který bývá i terčem kritiky, přináší potřebné finanční prostředky nezbytné k udržení stavu indických tygrů.

Časem jsem se posunul spíše k dokumentární tvorbě, prioritou jsou pro mě nyní dlouhodobé projekty, které úzce propojují svět fotografie a ochranu přírody. Indie a tamní tygři pro mě ale vždy budou představovat něco speciálního.